

hoc vel illo titulo. Unde etiam consolatio peccatoris, quam intendit Paulus illis verbis: *Non est injustus Deus, etc.*, fere nulla profecto est, et merito dici potest quis: *Sine causa laborasset, si nihil amplius præmii obtenturus est, ac si illa merita non habuisset.* Unde Sancti Patres, quando ex dictis locis Pauli colligunt Deum remuneraturum illa merita, plane intelligunt de proprio præmio essentiali, et distincto ab eo, quod alias debitum est.

14. *Absurda quæ ex hac sententia sequuntur.* — *Primum.* — Secundo, ex ratione divinæ providentiæ multa inferunt dicti auctores contra hanc sententiam, quæ revera sunt efficacissima, si prudenter considerentur. Nam primo ex illa sententia sequitur, si aliquis per multos annos apud Deum perfectissime meruit, usque ad mille vel plures gradus gloriæ, et postea per humanum lapsum mortaliter peccet, et deinde resurgat per contritionem ut decem, et ita moriatur, solum consequi gloriam ut decem; quod durissimum est, et præter Dei misericordiam, atque etiam præter justitiam commutativam, suppositis quæ dicta sunt in præcedenti disputatione, nimirum, promissionem factam prioribus meritis solum esse sub conditione moriendi in gratia; quæ conditio impletur, et sub illa erunt acceptata illa merita ad multo majus præmium.

15. *Secundum.* — *Occurritur cuidam fugæ.* — Secundo accedit, nam si comparatio fiat hujus hominis cum alio, qui toto et diuturno tempore vitæ in maximis peccatis et vitiis absque ullo merito versatus sit, et in fine vitæ resurgat per contritionem ut decem, et statim moriatur, æquale præmium gloriæ habebunt; vel si peccator habuit ultimam contritionem intensiorem, habebit etiam majorem gloriam: hoc autem statim apparet rationi dissonum, et præter convenientem justitiam distributivam, ad quam spectat non respicere tantum illum ultimum actum, sed etiam alios meritorios in vita factos, et cum gratia finali conjunctos. Nec satisfacit dicendo etiam respicere Deum ad merita priora, quandoquidem propter illa etiam præbet idem præmium; nam si majus præmium non tribuit, perinde est ac si non respiceret, quod attinet ad veram præmii largitionem. Præterea, quod Deus hoc imperfecto modo præmii talia merita, non potest tribui defectui aut negligentiae hominis poenitentis; nam, licet homo ille conteratur quantum possit, non plus recipiet quam suæ contritioni respondeat; at vero auctores qui

dicunt aliquando mortificata merita non integre præmiari, causam esse aiunt in ipso poenitente, qui non satis se disponit. Et quidem consequenter merito sic loquuntur, nam ex parte sua Deus paratus est ad dandum integrum præmium, si ex parte recipientis nullum sit obstaculum, cum illa merita viva et integra maneant in acceptatione ejus; ergo illa sententia, juxta communem doctrinam de reviviscencia meritorum, sustineri non potest.

16. *Aliorum evasio.* — Hæc argumenta, quæ in re morali revera sunt efficacissima, ab adversariis facile contemnuntur, quia non solum in mortificatis meritis, sed etiam in his, quæ perpetuo viva permanent, censent idem servari; nimirum, quod perfectio intensiva præmii solum respondet uni actui intensiori, quem homo in toto discursu vitæ habet. Ita ut, licet aliquis in vita per centum annos continuos in gratia perseveret, et innumeros actus charitatis ut decem, vel infra illum gradum, faciat, recepturus non sit nisi præmium ut decem; quod etiam recipiet qui existens in simili statu gratiæ, unum tantum actum ut decem fecit, et cum illo moritur; solum erit differentia, quod hic uno titulo, ille pluribus idem præmium recipit. Ex hoc enim fundamento recte sequitur quod, licet merita priora mortificata fuerint, et postea homo ad gratiam redeat, nunquam possit præmium excedere intensiorem actum, quem talis homo in discursu vitæ habuit. Est tamen differentia juxta prædictos auctores; nam, si merita non mortificantur, licet intensi actus præcesserint, et postea remissi subsequantur, nihilominus præmium secundum intensionem respondet actui meritorio, maxime intenso, qui semper vivus permansit; at vero quando mortale peccatum interponitur, et priora merita mortificantur, quamvis actus intensissimi præcesserint ante peccatum, si contritio per quam resurgitur, vel actus alii meritorii qui post illam sequuntur, sunt remissiones, præmium non correspondet in intensione actui maxime intenso, qui antecessit peccatum, sed illi qui subsequitur, et vivus permanet usque in finem. Unde concludunt priora merita non vivificari integre quoad efficaciam intensivam, ut sic dicam, donec fiat aliquis actus tam intensus, quam fuit maximus qui præcessit: et tunc uterque, ut aiunt, non valebit nisi ad idem præmium duplici titulo recipiendum.

In præmio essentiali retribuendo non solum intensionem, sed etiam multitudinem actuum per se attendi.

17. *Quam sit falsum quod sumunt.* — Sed hæc responsio nititur alio fundamento, quod omnino falsum esse opinor, nimirum, in reddenda mercede essentiali meritorum, nullam esse habendam rationem multitudinis actuum meritoriorum, ut secundum illam simul cum aliis condignum præmium, et in tanta perfectione substantiali et intensiva conferatur. Sequitur enim hoc aperte ex dicta sententia; nam secundum illam, ad substantialem et intensivam perfectionem præmii multitudo actuum impertinens est; quia unus ex illis intensior, est tota ratio illius perfectionis; si vero sint plures æquales, erunt quasi plures causæ totales ejusdem effectus, quarum multiplicatio per accidens et impertinens est, imo eam valde abhorret natura. Et idem est cum proportionem de actibus minus intensis; nam ad summum erunt veluti causæ totales ejusdem præmii secundum gradum minorem, ipsi proportionatum. Ergo, juxta responsonem prædictam, in redditione præmii per se non consideratur multitudo operum quantum ad substantiam, et intensivam perfectionem præmii, loquendo proprie de præmio, ut in principio supposui, pro ipsa visione seu beatitudine essentiali; illa enim est verum essentialis præmium, ut infra latius ostendetur. Oppositum ergo principium certum esse opinor, et commune Theologorum, magisque consentaneum modo loquendi Conciliorum et Patrum, videlicet, intensivam perfectionem vitæ æternæ non esse tantum conferendam per respectum ad unum actum intensiorem hujus vitæ, sed juxta multitudinem etiam meritorum. Sic enim dicitur in Concilio Florentino, in literis unicis, sanctos perfecte purgatos intueri clare ipsum Deum trinum et unum sicuti est, *meritorum tamen diversitate alium alio perfectius*; non dixit tantum intensione, sed diversitate, quæ magna etiam in multitudine meritorum cernitur.

18. *Prima ratio.* — Præterea oppositum est valde alienum a perfecta gubernatione et providentia, ad quam spectat non solum provocare homines ad intensas et perfectas operationes, sed etiam ad multitudinem et frequentiam honorum actuum; ergo etiam pertinet ad perfectam gubernationem substan-

tiale præmium promittere et conferre, propter operum multitudinem, atque adeo majus præmium essentialis dare propter plura opera cæteris paribus, quam propter pauciora. Nam dare idem præmium propter plura merita, non est dare majus, sed potius est dare minus præmium pro singulis operibus; nam, cum illud præmium finitum sit prout in homine recipitur, inter plura merita divisum, fit minus in singulis. Quod si respondeatur non dividi in singulis, sed totum præmium dari pro omnibus simul, et pro singulis æqualibus, hoc revera nihil auget substantiam et essentialitatem præmii, cum tamen multitudo meritorum multum augeat substantiam eorum; nihil etiam auget spem, vel affectum multiplicandi opera bona, quod per se intendit ratio divinæ providentiæ promittentis præmium bonis operibus, ut homines ad ea efficienda excitet, ut ex se constat, et ex modo loquendi Scripturæ, Apocal. 2 et 3, et sæpe alias. Hinc in omni Republica humana bene ordinata, augentur præmia, non solum pro magnitudine unius operis, sed etiam pro operum multitudine. Quod si dux aliquis plura insignia facinora perfecit, non satisfacit illi uno præmio collato pro omnibus, et pro singulis totaliter; quilibet enim prudens injustum judicabit hunc præmiandi modum, si quodlibet ex illis facinoribus per se sumptum erat dignum tali præmio.

19. *Probatio secunda.* — Et hinc intelligitur ratio a priori hujus veritatis, quia præmium meritorum dandum est secundum leges justitiæ commutativæ, vel distributivæ, vel utriusque, ut ex Scriptura et communi sententia Theologorum ostendemus in Disputatione speciali. Nam licet disputent an ibi interveniat vera justitia, necne, omnes tamen pro comperto habent servari formam, modum et leges alienjus justitiæ. Sed ad rationem justitiæ commutativæ spectat, ut pro meritis seu operibus, quæ secundum moralem valorem sunt majoris æstimationis, detur majus præmium, et non tantum idem pro pluribus, quia hoc vel nihil, vel fere nihil auget præmii æstimationem; vel saltem, quod certissimum videtur, non ita auget dignitatem seu æstimationem præmii, quantum multitudo operum auget æstimationem meriti: quin potius, si quid specialis dignitatis est in præmio sic collato propter relationem ad multa merita, magis provenit ex ipsis meritis, quam ex ipso præmio; et, ut ita dicam, magis in eo laudatur virtus merentis quam

magnificentia præmiantis. Unde etiam sumitur argumentum ex lege justitiæ distributiæ, ad quam pertinet ut quantum unus superat alium in morali dignitate, et valore meriti, tantum superet in perfectione substantialis præmii; at si quis consumpsit dies et noctes, vel multos annos amando Deum, et multiplicando actus, verbi gratia, ut decem; alius vero unum tantum actum amoris ut decem, in tota vita exercent; postea vero uterque recipiat visionem ut decem, solum cum respectu ad diversa opera, nullus prudens, ut opinor, dicet servari inter illos dictam proportionem geometricam; nam in ratione virtutis, quæ ad meritum spectat, multo magis excedit illa multitudo actuum unicum actum, quam visio ut decem excedat visionem ut decem, solum per respectum ad illos actus.

20. Atque hinc est quod divinum iudicium finale, quia exercendum est secundum has leges justitiæ, semper dicatur in Scriptura faciendum, non per respectum ad unum vel aliud opus, sed ad omnia opera, quæ unusquisque gessit in corpore, ad Rom. 2 et 14, et 2 ad Corint. 5, cum similibus, ex quibus, ut opinor, satis certo colligitur Deum, in conferendo præmio essentiali, et substantiali perfectione ejus, non tantum maximam intensionem alicujus actus, sed etiam operum multitudinem expensurum, et ut sic dicam ponderaturum esse. Suntque optima illa verba Pauli, 1 ad Corinth. 15: *Abundate in omni opere bono, scientes quod labor vester non est inanis in Domino*; quem locum cum aliis de promissione vitæ æternæ intellexit Concilium Tridentinum, sess. 6, c. 16. At vero, si quis postquam operatus esset intensum actum, non esset majus præmium consecuturus quoad perfectionem et substantiam, etiamsi plures similes efficeret, satis profecto inanis esset labor ejus in illis actibus minus intensis, vel etiam æqualibus, exercendis. Paulus autem in hoc sensu dicit laborem in omni opere bono non esse inanem, quia unumquodque suum præmium recipiet, ut omnes interpretantur, et Concilium Tridentinum plane sentit, et merito; quia revera satis vanum est ponere augmentum præmii in solo titulo, vel respectu ad opera propter quæ confertur, cum ipsum in se melius non sit.

21. Et confirmatur hæc ratio ex opposito, seu ex supplicio peccatorum; nam Deus, in puniendis peccatis, et augenda in se ac substantialiter pœna eorum, non respicit solam intensionem vel magnitudinem maximi pec-

cati, sed etiam multitudinem peccatorum, juxta illud: *Quantum glorificavit se in deliciis, tantum date illi tormentorum*, et alias similes Scripturæ locutiones. Ergo in præmio essentiali retribuendo, et in ejus perfectione conferenda, non respicit Deus tantum ad opus maxime intensum, sed etiam ad operum multitudinem. Patet consequentia, tum quia non minor, imo major ratio justitiæ intervenit in retributione bonorum propter adjunctam Dei promissionem. Intervenit etiam major ratio misericordiæ propter gratiam, quæ præsupponitur, et quia Deus promptior est ex se ad benefaciendum; tum etiam quia ex se divina Scriptura in actu utriusque justitiæ multitudinem et diversitatem meritorum aut demeritorum numerat, ut patet Matth. 25, et aliis locis similibus. Neque hic locum habet evasio de pluribus titulis; alias pari modo dicemus, de illo qui unum gravissimum peccatum commisit, non esse cur graviorem pœnam timeat, eo quod innumera peccata multiplicet, vel minora, vel saltem non graviora; quia solum eandem pœnam pluribus titulis sustinebit, nam multiplicatio demeritorum inferiorum non plus potest augere pœnam, quam multiplicatio meritorum remissorum possit augere præmium. Illud autem dicere absurdissimum est, et contra omnem sensum Ecclesiæ, et modum loquendi Scripturæ, et contra omnem rationem, et sapientum providentiam; sic enim timor pœnarum nihil aut parum continebit peccatores a multiplicatione culparum.

22. *Quarta ostensio.* — Hinc etiam datur ansa hæreticis, ut dicant omnes damnatos esse æquales in pœnis, et omnes beatos esse æquales in præmio, quantum ad substantiam et perfectionem ejus, sicut Lutherani dicunt omnes beatos æquales in visione Dei. Nam, si illis objiciamus quod non sunt æquales in meritis, respondere nobis possent (quamvis ipsi aliter errent) habere illam visionem pluribus vel paucioribus titulis, et in hoc solo esse inæqualitatem, non in ipsa visione. Et pari modo respectu actuum magis intensorum fingere aliquis posset, propter illos non dari majorem visionem, sed eandem nobiliori titulo; nam hoc etiam diceretur spectare ad quamdam præmiorum nobilitatem. Neque ex Sacra Scriptura, Conciliis, aut Patribus efficacius colligi aut probari potest actui magis intenso respondere præmium in se et substantialiter majus, et non per solam relationem ad ipsa merita, quam pluribus

vel paucioribus meritis, cæteris paribus. Atque ita fiet ut veritas hæc de inæqualitate præmiorum in substantia visionis beatificæ reducatur, et fundetur in illo principio philosophico, quod habitus intenditur juxta intensionem actus, quod magnum incommodum et perabsurdum est.

23. Scio esse alia Scripturæ loca, quæ per se et immediate probant illam inæqualitatem, ut est illud, 1 ad Corinth. 15: *Alia claritas solis, et alia claritas lune, et alia claritas stellarum; stella enim a stella differt in claritate, sic et resurrectio mortuorum.* Nos autem loquimur de hac inæqualitate, quantum ex vi inæqualitatis meritorum colligi potest. Quamvis etiam prædicta sententia occasionem præbeat eludendi illud testimonium, et similia, vel dicendo claritatem resurgentium esse inæqualem, non in se, sed in respectu ad plures vel nobiliores titulos; vel dicendo illam inæqualitatem non esse in præmio essentiali, sed in accidentalibus; nam dicti auctores ita etiam loquuntur et absolute dicunt, propter plura merita, majus vel nobilius præmium dari, si cætera sint paria; postea vero hunc excessum declarant, vel per solum respectum ad ipsa merita, vel ad summum per excessum in accidentalibus præmiis. Multum ergo enervatur fides et certitudo de inæqualitate vera præmiorum essentialium, ex illa falsa sententia; vel potius e contrario, quia hæc certitudo diminui non potest, ex illa plane vincitur illam varietatem præmiorum de solo titulo esse confictam, et præter Ecclesiæ sensum et Scripturæ intensionem. Quæ omnia egregie confirmantur ex verbis Eugenii IV, in litteris unionis Concilii Florentini supra citati, scilicet Sanctos plene purgatos intueri clare ipsum Deum trinum et unum sicuti est; meritorum autem diversitate alium alio perfectius; declarat enim fundamentum inæqualitatis in visione Dei esse diversitatem meritorum. Quod fundamentum juxta aliam sententiam evertitur, ut ostendi. Et iterum expendo Pontificem non dicere *intensioris meriti*, sed absolute, *diversitate meritorum*. Quomodo loquuntur etiam Sancti Patres, ut videre licet in Gregorio, lib. 4 Moral., cap. 31, alias 42, ubi ait pro discretionem operum esse diversitatem dignitatum et mansionum. Et Cyprianus lib. de Habitu virginum, circa finem, Virginibus promittit majorem gloriam, quam vocat *majoris gratiæ præmium*; unde constat loqui de præmio essentiali, quod dicit virginibus

majus dari, non solum propter intensiores actus, sed *quia carnis desideria coercuerunt*. Et eodem modo loquuntur alii.

24. *Quinta et notanda ratio.* — Adde præterea, juxta illam sententiam, facile et sine ulla temeritate dici posse, imo magna probabilitate conjectari, Beatum Franciscum, verbi gratia, esse æqualem in gloria essentiali B. Paulo; aut religiosum aliquem ordinarium in gratia defunctum, esse æqualem in gloria ipsi B. Francisco; consequens autem est absurdum; ergo. Sequela probatur, quia quantumvis Paulus excedat Franciscum, et Franciscus privatum religiosum in excellentia vitæ, in multitudine operum et gratiarum, in sustinentia passionum et tormentorum, etc., nihil tamen vetat quod semel in vita in aliquo raptu, vel mentis elevatione Franciscus habuerit unum actum amoris Dei, tam intensum, quantus fuit quicumque actus meritorius, quem Paulus, et Petrus in hac vita habuit: hoc enim sentire non est contra totam sanctitatem, quam Ecclesia de Apostolis prædicat; neque contra aliquod aliud principium: et per se est valde possibile. Imo sæpe contingit, ut qui est in progressu totius vitæ multo minus perfectus quam alius, in aliquo actu unius orationis, vel contemplationis intensius amet Deum, quam alius in singulis actibus, et momentis vitæ suæ, etiamsi alter in vitæ perfectione, et puritate, ac meritorum multitudine longe excellat: potuit ergo facile id accidere etiam inter Franciscum, et quemlibet Apostolum: et similes comparationes possunt facile fieri. Ex quibus intelligi potest, vel Ecclesiam non habere firmum fundamentum ad ita sentiendum de excellentia aliquorum sanctorum supra alios sanctos, et justos: quod sentire valde temerarium esset: vel certe mensuram essentialis perfectionis gloriæ non esse sumendam ex uno actu intenso, sed ex omnibus actibus meritoriis simul sumptis, et juxta omnes perfectiones suas consideratis.

Quando et quomodo idem præmium detur pluribus titulis.

25. Sed objici nobis potest, quia in Christo Domino fatemur per singula opera sua meruisse, quidquid meruit, ideoque pluribus titulis idem præmium meruisse: quid ergo mirum ut de aliis hominibus idem dici possit, præsertim in his operibus, quæ propor-

tionata non sunt ad majus præmium promerendum? Sicut e contrario, opera Christi talia erant, ut post unius meritum nihil superesset, quod sub alterius operis meritum ulterius cadere posset. Deinde Concil. Trident., sess. 6, cap. 16, dicit eandem vitam æternam dari justis duplici titulo: scilicet, et ut hæreditatem filiis, et ut mercedem operariis: ergo hæc multiplicatio titularum non est de solo nomine, sed in re ipsa est, et ad dignitatem pertinet: cur ergo non poterit idem dici de remissis meritis?

26. *Solvitur obiectio.* — *Cur gloria detur duplici titulo, hæreditatis et præmii.* — Hanc objectionem propono, ut ex ejus solutione evidentiores fiant rationes factæ. Distinguendum ergo imprimis est de titulis diversarum rationum, et ejusdem: nam de operibus non est inconveniens, imo necessarium, et multum ad perfectionem spectans, quod eadem res, seu gloria pluribus titulis conferatur. Hoc videre licet in doctrina illa Concil. Trid., nam quod gloria debeatur justis ut hæreditas filiis, ad dignitatem gratiæ spectat, quæ per sese de natura sua constituit filium Dei per participationem, et proportionatum intrinsece ad gloriam: quod autem eadem gloria debeatur ut præmium seu merces ratione meritorum, pertinet ad laudem et commodum ipsius hominis bene operantis, estque titulus diversæ rationis, quia confert novum jus justitiæ, quod filiatio per se non præbebat. Simile quid est in augmento gratiæ, quod alicui confertur propter actum intensiorem, duplici titulo: scilicet, bonæ proportionatæ que dispositionis, ac meriti; qui sunt diversarum rationum, et posterior addit priori jus justitiæ. At vero de titulis omnino ejusdem rationis, ut sunt duo merita, non est similis ratio, nec necessitas: imo superfluitas quædam, et inæqualitas, nisi specialis necessitas intercedat, ut magis statim declarabimus. Nunc vero sufficienter explicatur ex proportionem ad illam quæstionem philosophicam de pluribus causis totalibus diversarum, vel ejusdem rationis: nam priores non solum superflue non sunt, verum etiam regulariter necessariæ: posteriores vero ex se superflue sunt, ac propterea juxta ordinariarum rerum cursum nunquam dantur. Et ideo si causa aliqua totum aliquem effectum, et totali actione produxit, et alia similis superveniat, quæ neque illum effectum augere, neque alium efficere potest, potius ab agendo cessat, quam actum agat. Sic ergo, si secundus actus æqualis primo, nec præmium

augere, nec novum mereri potest, potius nihil merebitur, quam illud ipsum iterum mereatur: quia id nihil aliud esset, quam actum agere. Nam quod spectat ad honorem operantis, per hoc satis comparatur, quod efficit actum de se sufficientem ad illud præmium promerendum, si similis factus non fuisset. Sicut virtus causæ æque perfecta est, licet actu non efficiat quia fuit præventa.

27. *Quod sit discrimen inter merita infinita, et finita in ordine ad præmium.* — Rursus in titulis ejusdem rationis, ut sunt merita justitiæ, oportet distinguere inter merita infinita et finita. Nam, quando actus habet infinitum meritum, ille solus sufficit ad omne præmium, ideoque si tales actus multiplicentur, non possunt ex natura rei diversa præmia illis respondere: quia quilibet eorum per se omnia exhaurit, ac propterea dicuntur illa merita plures esse causæ, vel tituli sufficientes ad idem præmium. At vero quando meritum est finitum, etiamsi plura multiplicentur, inæqualia in intensione, vel alia perfectione, omnia, et singula sunt digna adæquato præmio, et unicuique potest dari proprium et distinctum præmium: et ideo ita dandum est, et non unum et idem propter plura. Probatum hoc tum ex illa analogia causarum; quando enim duæ causæ totales applicantur eidem subjecto capaci priorum effectuum singularum causarum, nunquam faciunt unum et eundem effectum, ita ut unaquæque sit causa totalis ejus: tum etiam magis proprie ex ratione justitiæ, quæ in præmiis pro meritis reddendis servari debet: nam, si unum et idem præmium pro multis meritis detur, nullum illorum ad æqualitatem præmiaretur. Etenim per unum ex illis meritis per se, ac solitarie sumptum, et sine ullo respectu ad alia primo acceptatur homo ad tale præmium, et in hoc proprie servatur æqualitas: ergo quando postea iterum et iterum acceptatur homo ad idem præmium propter alia merita, omnia illa relinquuntur sine præmio condigno: quia illa iterata acceptatio moraliter multo minoris æstimationis est, quam absoluta acceptatio ad novum præmium: imo physice nihil aliud est, nisi quædam relatio rationis, et denominatio extrinseca, quæ moraliter parvæ æstimationis est, quia parvum aut nullum fructum moraliter habet. Atque hinc etiam est, ut quoties absolute promittitur alicui tantum vel tale præmium, pro tanto vel tali opere, semper intelligatur distinctis operibus similibus distinctum stipendium æquale esse

tribuendum, et non unum pro multis, et diversis titulis: quia hoc postulat æquitas justitiæ: talis autem est divina promissio, sive generalibus verbis concepta: *Reddet unicuique secundum opera ejus*, sive aliquando specialibus, ut de dante potum aquæ frigidæ: *Non perdet mercedem suam*. Matth. 11. Ergo ex vi hujus promissionis singula habebunt propria et distincta præmia, ut æquitas servetur.

Ratio sexta cum testimonio Concilii Tridentini.

28. Accedit præterea quod si Deus illam rationem servaret in præmiandis meritis, non possent justis per omnia bona sua opera mereri augmentum gratiæ et vitæ æternæ, contra definitionem Concil. Trid., sess. 6, can. 32. Diceretur fortasse non posse quidem hoc mereri per omnia: posse tamen per intensiores actus charitatis, et hoc satis esse ad intentionem Concilii. Sed revera non satis est, quia Concilium nec de solis actibus a charitate elicitis loquitur, nec de solis intensioribus, sed absolute de bonis operibus, quæ ab homine justificato, *per Dei gratiam, et Jesu Christi meritum, cujus vivum membrum est, fiunt*. In quibus verbis si Concilium expresse addidisset signum distributivum, *omnia*, nullo, credo, esset, qui oppositam sententiam omnino non damnaret. Quod autem ille sit sensus Concilii ostendi potest. Primo ex absoluto et indefinito sermone, qui in tradenda doctrina æquivaleret universali. Secundo ex conditionibus quas requirit in operibus, ut meritoria sint augmenti gratiæ, scilicet quod sint ab homine justificato, et quod sint bona, atque adeo libera, et moralia, et per Dei gratiam et Jesu Christi meritum facta: ergo sentit omnia opera, habentia has conditiones, esse meritoria augmenti gratiæ, et qui plures conditiones requirit ad hoc meritum, adversatur Concilio: nam, cum solas illas designat, tacite ponit exclusivam, solas illas esse necessarias, alias et diminutum fuisset, et in rigore ejus definitionis veritas non consisteret, quandoquidem multa opera habentia illas conditiones non possent esse meritoria. Adde tertio fieri posse juxta aliam sententiam, ut aliquis justificatus per omnia bona opera sua in tota vita non mereatur augmentum. Constituamus enim aliquem adultum justificatum per contritionem, ut decem, multa bona opera et supernaturalia in discursu vitæ facere, nullum tamen quod in intensione excedat contritionem ut

decem; ille profecto, juxta aliam sententiam, per omnia opera sua bona, et per Dei gratiam, et per Christi meritum facta, non mereretur gratiæ augmentum; hoc autem est contra formalem definitionem Concilii. Ergo ut illa definitio sit vera in omni homine justificato apud Deum bene merente, necesse est ut sit etiam vera in singulis operibus a gratia procedentibus.

29. *Præcluditur nova fuga.* — Nisi quis fortasse dicat illam definitionem non esse universalem etiam quoad personas justificatorum bene operantium ex gratia. Hoc autem dicere valde absurdum ac periculosum esset; alias nihil firmum et stabile esse posset in illa definitione: quæ potest esse quarta, et non parum urgens ratio. Nam, si Concilium non loquitur de omni justo, dicere quis poterit, ad definitionem Concilii satis esse quod unus vel alter justus hoc augmentum mereatur, scilicet, eum qui fuerit insignis sanctitatis, vel quid simile. Nam, sicut illa opinio præter Concilium requirit intensiores actus, ita posset alius non quacumque majore intensione esse contentus, sed heroicis actus postulare; si ergo hoc dicere, censeretur contra definitionem Concilii, etiam illud primum est valde alienum a mente ejus. Unde, quod in prima ratione sumebamus, in his locutionibus doctrinalibus indefinitam æquivalere distributivæ, optime hoc exemplo et ratione confirmatur; nam etiam Concilium nominans hominem justificatum, non addit signum distributivum, sed simpliciter dicit: *Si quis dixerit hominis justificati*, etc., et tamen est certum sermonem esse universalem de omni homine justificato, quia alias nihil certum vel firmum Concilium definiret; ergo.

30. Quinto, idem declaro aliter ex eodem Concilio; duo enim eodem contextu his verbis definit: *Si quis dixerit hominis justificati bona opera ita esse dona Dei, ut non sint etiam ipsius hominis justificati merita; aut ipsum justificatum bonis operibus, quæ ab eo per Dei gratiam fiunt, non mereri augmentum gratiæ, anathema sit*. In priori autem parte hujus definitionis certum est sermonem esse universalem, etiamsi verba indefinita sint; ergo idem est dicendum de posteriori parte, cum Concilium eodem contextu et modo loquatur. Unde argumentor sexto et ultimo ad hominem: nam si, ex definitione Concilii non habemus omnia et singula meritoria opera justificati hominis mereri augmentum gratiæ, etiam non habemus per omnia et singula mereri gratiam, aut